

Ismeretlen Péterke

Szemének vágyát könny takarta.
Gúnyája rongy-cafatban lengett,
Az ötéves kis Péterkénél
Sohase láttam szegényebbet.

Amikor láttam a tél végén
Felsebzett csóré apró lábát,
Szomorú lelke reszketését
És csöpp testén a fagy virágát,-

Amikor láttam, megállottam,
Repülő sasnál sebesebben
És ott ebben a szörnyű sorsban:
Az emberek közt ember lettem.

Hisz édest, jót még ő nem érzett,
Bohó mosollyal még nem játszott,
Embrevő bácsiknak hitte
A kakastollas katonákat.

Embrevő és lángostoros
Kézzel sok ember bűnét mérve,
Kis Péterkéhez lehajoltam
Egy csókot ejtve köntösére...

Topánkát húztam kis lábára,
Meleg ruhába öltöztettem,
Kezébe sok cukorkát adtam,
Hogy tudjon hinni édesebben.

Mosoly-madárkás lett az arca,
Lelkére szelíd színek estek:
A súlya megkönnyebbült rajta
Egy láthatatlan szent keresztnek!

S az új érzések új honában
Amig a gyermek kedvét lelte,
Én tovamentem, mint egy álom,
Az útporba egy könnyet ejtve..

vitéz Gereöffy Géza százados
Csendősi Lapok, 1937. április 15